

Arrest

nr. 288 083 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DOMS
Gouverneur Roppesingel 131
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Albanese nationaliteit. Op 14 augustus 2019 kwam zij aan in België.

Op 14 november 2019 legde de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner.

Op 2 december 2019 deed ze een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische partner.

Op 15 februari 2020 overleed de Belgische partner van de verzoekende partij.

Op 2 maart 2020 is de gezinsherenigingsaanvraag negatief afgesloten.

Op 29 juli 2021 kwamen de 2 dochters van de verzoekende partij naar België.

Haar dochter B. is meerderjarig en N. is nog steeds minderjarig.

Op 5 november 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 28 november 2022 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en gaf de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2021 werd ingediend door :

*S., M. (...) (R.R. xxxx)
Geboren te Tirane op (...)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
S., N. (...) (geen R.R.)
Geboren op (...)
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat zij op 14.08.2019 in België aankwam, met een toegelaten verblijf tot 14.11.2019. Op 14.11.2019 legde zij een verklaring wettelijke samenwoning af met haar Belgische partner en op basis hiervan deed zij een aanvraag gezinshereniging op 02.12.2019. Deze aanvraag werd echter negatief afgesloten op datum van 02.03.2020 omdat haar partner helaas overleed op 15.02.2020. Haar beide dochters kwamen op 29.07.2021 naar België, met een toegelaten verblijf tot 26.10.2021.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar kinderen in België. Echter, we merken op dat haar oudste dochter B. (dossier 9293823) geen enkel bewijs van scholing voorlegt. Bovendien is haar dochter reeds meerderjarig (ze was reeds meerderjarig bij aankomst in België) en dus niet langer leerplichtig. Haar minderjarige dochter N. (dossier 9295866) legt bewijzen voor van één jaar scholing in de onthaalklas, met name in schooljaar 2021-2022. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds

plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van haar dochter heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op het zeer korte verblijf van haar dochter in België (met name sinds 29.07.2021) en het feit dat zij hier slechts één jaar scholing genoten heeft, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij zonder enig probleem haar scholing kan verderzetten in het land van herkomst. Haar dochter was reeds 15 jaar bij aankomst in België, waardoor aangenomen mag worden dat zij reeds meerdere jaren scholing genoten heeft in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij in een erfrechtelijke discussie verwickeld zou zijn met de kinderen van haar overleden Belgische partner. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar kinderen alles achtergelaten zouden hebben in Albanië en dat zij geen enkele band meer hebben met Albanië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 49 jaar in Albanië en haar dochters vijftien jaar en eenentwintig jaar en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Nepal een schending zou vormen van de mensenrechten. Betrokkene dient echter niet terug te keren naar Nepal maar wel naar Albanië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft en waar zij geboren en getogen is.

via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Ze wijst er op dat al haar economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn en dat een terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan haar privé/gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar meerderjarige dochter. Echter, deze dochter beschikt evenmin over verblijfsrecht en kan er dus voor kiezen om samen met betrokkenen terug te keren naar Albanië zodat de bestaande gezinseenheid behouden kan blijven. Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijken hinderpalen tot het verderzetten van hun gezinsleven in Albanië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk

terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar dochters bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De loutere vermelding van artikel 14 EVRM vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorleggen dat deze rechten geschonden zou worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat bij een terugkeer al haar inspanningen om zich te integreren in de Belgische samenleving verloren zouden gaan. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet over de financiële mogelijkheden zou beschikken om de heen- en terugreis te betalen, laat staan dat zij ergens terecht zou kunnen in de periode dat zij daar dient te wachten. Betrokkene toont niet echter niet aan, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroept zich op de wereldwijde COVID-19 pandemie als buitengewone omstandigheid aangezien reizen uitdrukkelijk wordt afgeraden. Betrokkene meent zelfs dat er een risico op schending van artikel 3 EVRM is omwille van corona indien zij dient terug te keren naar Albanië. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België – zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer – een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt verzoeker een kans om besmet te raken. Betrokkene toont niet aan dat zij in Albanië een hoger risico op besmetting zou lopen dan in België. Bovendien indien betrokkene in Albanië besmet zou raken, dan nog blijkt niet dat zij tot een risicogroep behoort noch dat zij in Albanië

verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in dit kader wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat haar reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat er geen enkele covid-gerelateerde beperkingen meer gelden om Albanië binnen te reizen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp uitgemaakt heeft van een veroordeling en aldus geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en dat zij over een blanco strafblad beschikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zou verblijven, dat zij hier het centrum van haar belangen opgebouwd zou hebben, dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij hechte banden met België gesmeed zou hebben, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat zij ingeburgerd zou zijn, dat zij bereid zou zijn zich verder te scholen, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij bereid zou zijn om elk soort werk uit te voeren, dat zij over een actieve en passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij haar bankkaart voorlegt evenals haar attest van inburgering, haar certificaat Nederlands Richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, haar Albanese diploma's, een werkbelofte, twee getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

"Mevrouw.

Naam, voornaam: S., M. (...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Tirane
Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door
S. N. (...) geboren op (...). nationaliteit: Albanie

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven m toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Haar aanvraag gezinshereniging werd geweigerd op 02.03.2020. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden. Uit de aankomstverklaring van haar dochter blijkt dat zij op 29.07.2021 in België aankwam met toegelaten verblijf tot 26.10.2021. Haar maximale duur van 90 dagen is op heden aldus eveneens ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind Het hoger belang van haar dochter wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoon dat een scholing met verkregen kan worden in het land van herkomst Bovendien volgde haar dochter hier slechts één jaar onderwijs in de onthaalklas Zij kan haar scholing probleemloos verderzetten in het land van herkomst. Het gezins- en familieleven Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkenen verhinderen om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"6. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken in de aangevochten beslissing als volgt stelt:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2019 in België zou verblijven, dat zij hier het centrum van haar belangen opgebouwd zou hebben, dat zij zeer goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij een hechte banden met België gesmeed zou hebben, dat zij reeds goed Nederlands zou spreken, dat zij ingeburgerd zou zijn, dat zij bereid zou zijn zich verder te scholen, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij bereid zou zijn om elk soort werk uit te voeren, dat zij over een actieve en passieve kennis van het Nederlands zou beschikken, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij haar bankkaart voorlegt evenals haar attest van inburgering, haar certificaat Nederlands Richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, haar Albanese diploma 's, een werkbelofte, twee getuigenverklaringen en een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 stipuleert dat verzoekster enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Bovendien is de Raad van State in het kader van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, van oordeel dat de redenen waarom verzoekster de aanvraag niet in haar land van herkomst

indient, dezelfde kunnen zijn als de gegrondheidsredenen van haar aanvraag (RvS 9 april 1998, nr 73.025, R.D.E., nr 97, p. 69-72). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag weigert zij ten onrechte rekening te houden met de redenen die, naast gegrondheidsredenen, ook ontvankelijkheidsredenen uitmaken.

Verzoekster heeft a.d.h.v. verschillende redenen (en d.m.v. verschillende stukken) uiteengezet en aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Albanië met een schoolgaand kind in België, terwijl ze verwickeld zit in een erfeniskwestie voor de Belgische rechtbanken waarbij haar rechten m.b.t. het vruchtgebruik op de gezinswoning te Herent in het gedrang kunnen komen, die al lange tijd in België verblijft en hier haar privé en gezinsleven heeft opgebouwd om in Albanië de aanvraag in te dienen en de beslissing af te wachten (met een behandelingstermijn van +- 1 jaar).

De motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken komt erop neer dat verzoekster een totale onmogelijkheid / overmacht moet aantonen.

7. Nochtans heeft de Raad van State verschillende keren beslist dat het niet behoort aan de vreemdeling om een geval van totale onmogelijkheid of overmacht aan te tonen (C.E., arrêt n/ 51813, 28/02/1995; arrêt n/ 60962, 11/07/1996, TVR, 1997, p. 385; C. E. 9/04/1998, n/ 73025, R. D. E., 1998, 97, p. 69 ; CE 10/04/1998, R. D. E., 1998, n/ 97, p.73; arrest dd. 23/05/2000, n/ 87462; C.E. 06/03/2001, RDE, n/ 113,217; CE 06/01/2000, RDE, 2000, n/ 109, 278; CE 3010611998, n/ 74880 C.E., n/ 89.242, 9 août 2000; C. E., n/ 89.742, 21 septembre 2000; Rvst arrest n/ 107294 van 04/06/2002, Rvst n/ 105622 17/04/2002).

De Dienst Vreemdelingenzaken die als administratieve overheid weliswaar een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, is evenwel absoluut gehouden te motiveren in welke mate de motieven die worden aangehaald en die desgevallend eveneens tegelijkertijd motieven ten gronde uitmaken, niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt die het bijzonder moeilijk maken voor de verzoekende partij om de aanvraag in het land van herkomst te doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen. Deze stuk voor stuk ernstige en constitutionele elementen werden zonder enige motivering niet aanvaard, zonder aan te geven waarom en/of grondig te onderzoeken.

8. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de bevoegde administratie bij zijn analyse van het dossier enkel en alleen een onmogelijkheid in aanmerking heeft genomen en niet aangeeft waarom deze feiten niet zouden voldoen aan de notie zoals die in de rechtspraak is aanvaard, met name die omstandigheden die het zeer moeilijk maken om deze aanvraag in het land van herkomst te doen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing aldus in weerwil van de geciteerde rechtspraak de bepaling van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 verkeerdelijk restrictief blijft toepassen.

Zodoende dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en dient verzoekster een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

Dat bovenstaand middel ernstig is.

9. Aangezien daarnaast de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stellen dat N. slechts in de onthaalklas een jaar scholing heeft gevolgd, zonder dit ook maar enigszins grondig te onderzoeken. Zij steunen zich hiervoor op het bij gebrachte attest bij de aanvraag, doch houden geen rekening met het gegeven dat op het moment van de beslissing N. al verder zat in haar schoolcarrière in België (namelijk 5e middelbaar Humane Wetenschappen). Daaruit trekt de Dienst Vreemdelingenzaken zondermeer de conclusie dat gelet op slechts één jaar scholing er redelijkerwijze mag aangenomen worden dat N. zonder enig probleem haar scholing kan verderzetten in het land van herkomst.

Moest verzoekster hieromtrent gehoord zijn en/of dit grondig onderzocht zijn geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, dan hadden zij geweten dat N. ondertussen als tiener in het 5L jaar Humane Wetenschappen zit en hier goede resultaten haalt (en hier een vriendenkring heeft opgebouwd waaruit een kind van die leeftijd niet zomaar kan weggetrokken worden). Hiermee werd geen rekening gehouden, noch dienaangaande gemotiveerd.

Zodoende dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden en dient verzoekster een verblijfsmachtiging afgeleverd dient te worden.

Minstens schenden de beslissingen dd. 22/11/2022 de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de elementen van lang verblijf en integratie volgens haar naast gegrondheidsredenen, ook ontvankelijkheidsredenen kunnen uitmaken. Volgens de verzoekende partij heeft zij wel degelijk aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Albanië met een schoolgaand kind in België, terwijl ze verward zit in een erfeniskwestie voor de Belgische rechtbanken waarbij haar rechten m.b.t. het vruchtgebruik op de gezinswoning te Herent in het gedrang kunnen komen, en zij al lange tijd in België verblijft en hier haar privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Volgens de verzoekende partij komt de motivering van de eerste bestreden beslissing er op neer dat zij een totale onmogelijkheid van terugkeer of overmacht moet

aantonen. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat haar kind N. slechts in de onthaalklas een jaar scholing heeft gevolgd, zonder dit ook maar enigszins grondig te onderzoeken.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De rechtspraak van de Raad van State waar de verzoekende partij in haar eerste middel naar verwijst op dit punt is ruim 10 jaar ouder dan voormeld arrest van diezelfde Raad van 9 december 2009. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de elementen van lang verblijf en integratie had moeten onderzoeken in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat de verwerende partij al de elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen, waaronder de duur van haar verblijf in België, de

scholing van de kinderen, de zogenaamde erfeniskwestie enz... heeft beoordeeld in het licht van de buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij argumenteert verder dat de verwerende partij volgens haar van haar verwacht dat zij de totale onmogelijkheid aantoonde om terug te keren naar Albanië. De verzoekende partij beperkt zich echter tot een loutere bewering die zij niet op enige concrete wijze staft. De bewering van de verzoekende partij blijkt alvast niet uit de inhoud van de eerste bestreden beslissing. Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat er uitgegaan wordt van een totale onmogelijkheid, integendeel de verwerende partij gaat na of de elementen die door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid werden ingeroepen, het voor haar moeilijk maken om terug te keren om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen.

De eerste bestreden beslissing bevat specifieke motieven over het schoollopen van de minderjarige dochter van de verzoekende partij, namelijk:

“Haar minderjarige dochter N. (dossier 9295866) legt bewijzen voor van één jaar scholing in de onthaalklas, met name in schooljaar 2021-2022. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw is die de belangen van haar dochter heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op het zeer korte verblijf van haar dochter in België (met name sinds 29.07.2021) en het feit dat zij hier slechts één jaar scholing genoten heeft, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij zonder enig probleem haar scholing kan verderzetten in het land van herkomst. Haar dochter was reeds 15 jaar bij aankomst in België, waardoor aangenomen mag worden dat zij reeds meerdere jaren scholing genoten heeft in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Aangezien het de verzoekende partij zelf was die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis indiende, heeft zij echter alle kansen gekregen om de volgens haar noodzakelijke informatie aan het bestuur over te maken. Van een schending van het hoorrecht is dan in casu ook geen sprake.

De verzoekende partij stelt dat haar dochter op het moment van de bestreden beslissing al verder zat in haar schoolcarrière, en dat de verwerende partij hier geen onderzoek naar gedaan heeft. Moest zij de verzoekende partij gehoord hebben had zij daarover informatie kunnen verschaffen, zo stelt de verzoekende partij. Het is echter de verzoekende partij zelf die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, en in het kader van die aanvraag alle relevante informatie aan het bestuur kon en moest voorleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar aanvraag op dit punt op enige manier heeft aangevuld. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij had de mogelijkheid om haar aanvraag aan te vullen met de volgens haar nodige informatie, maar zij toont niet aan dat zij dit ook gedaan heeft.

Bovendien betwist de verzoekende partij helemaal niet dat er slechts “bewijzen voor van één jaar scholing in de onthaalklas, met name in schooljaar 2021-2022” werden voorgelegd, dat “de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is” vereist, dat “dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf”, “dat het mevrouw is die de belangen van haar dochter heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”, dat “Gelet op het zeer korte verblijf van haar dochter in België (met name sinds 29.07.2021) en het feit dat zij hier slechts één jaar scholing genoten heeft, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij zonder enig probleem haar scholing kan verderzetten in het land van herkomst”, en dat “Haar dochter was reeds 15 jaar bij aankomst in België, waardoor aangenomen mag worden dat zij reeds meerdere jaren scholing genoten heeft in het land van herkomst”. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat haar minderjarige dochter slechts één jaar scholing heeft gehad. Ook indien de scholing meer dan één jaar zou bedragen blijven de overige motieven overeind. De scholing werd pas gestart in 2021 terwijl haar dochter reeds scholing had verkregen in het land van herkomst en dat er geen nood is aan gespecialiseerd onderwijs. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat er kan aangenomen worden dat zij haar scholing in het land van herkomst zal kunnen verder zetten. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht waaruit het tegendeel zou blijken. De scholing op zich toont aldus niet aan dat het buitengewoon moeilijk zou zijn om terug te keren. De loutere beweringen van de verzoekende partij in haar enig middel doen hier niets aan af. Deze motieven blijven dan ook overeind.

Waar de verzoekende partij ook nog verwijst naar een erfeniskwestie waarin zij verwickeld zou zijn, toont zij helemaal niet aan dat zij hieromtrent stukken heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om een loutere bewering zonder enig begin van bewijs niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en meer bepaald van haar recht op privé- en gezinsleven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“10. Aangezien het recht op een gezinsleven cfr. artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De rechten op een privé- en gezinsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op een beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden.

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht op gezinsleven betreft.

Het begrip gezin in de zin van artikel 8 EVRM beperkt zich niet enkel tot relaties die op het huwelijk gebaseerd zijn en kan andere feitelijke “familiale” banden omvatten wanneer partijen samenwonen buiten het huwelijk (Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

Gelet op het gegeven dat verzoekster haar leven in België heeft opgebouwd met haar familie (die haar dient te verzorgen) en vrienden is er dus zeker onmiskenbaar sprake van een “familiale cel”.

11. Aangezien de bestreden beslissing inderdaad werd voorzien door de wet en een legitieme doelstelling heeft, maar dat dient te worden opgemerkt dat deze niet nodig is in een democratische samenleving (zie Hof Mensenrechten 13 juli 2000 (Elsholz/Duistland), <http://www.echr.coe.int>, Rev.Trim.dr. fam., 2001, 128).

De beslissing heeft derhalve ook haar beoordelingsmarge overschreden en de rechten van verzoekster heeft geschonden die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Dat namelijk de noodzakelijkheid in een democratische samenleving de enige uitzondering is die wettelijk is toegestaan om een inbreuk te wettigen op voormeld mensenrecht.

Diengaanse werd niet gemotiveerd. Derhalve dient aanvaard te worden dat er geen dergelijke reden kan worden aangehaald. Er bestaat ontegensprekelijk een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM bestaat tussen verzoekster en haar dochter N. die hier naar school gaat.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou voornoemd recht op een gezinsleven schenden:

- Schending van het privé-leven en gezinsleven van verzoekster, daar zij hier is ingeburgerd en haar leven hier heeft opgebouwd.

12. Aangezien namelijk ingevolge vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 8 EVRM het familieleven slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden verbroken door latere gebeurtenissen.

Het familieleven, langdurig verblijf en verbondenheid met België in deze zaak kan niet betwist worden, zodat derhalve een belangenafweging vereist is.

De rechtspraak van het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens is richtinggevend, stellende dat de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf. Dat deze tweede paragraaf zeer strikt dient geïnterpreteerd.

Bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking dienen te worden genomen (Arrest H.v.J. 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H. v. J. 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu maakt men deze individuele toetsing niet noch gaat men over tot een belangenafweging, het betreft een loutere toepassing van de wet.

Dat er geen sprake is van enige belangenafweging laat staan dat in casu men zich bevindt in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM.

13. Aangezien verzoekster geen gevaar uitmaakt voor de Belgische samenleving. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoekster voor onbepaalde tijd uit haarvertrouwde en opgebouwde omgeving wordt weggerukt.

Dat verzoekster nochtans met alle voorwaarden om hier te verblijven in orde is.

Dat het derhalve onmiskenbaar vaststaat dat het artikel 8 E.V.R.M. geschonden is.

14. Aangezien de aangevochten beslissing om deze redenen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met de werkelijke schoolsituatie van de dochter van verzoekster, zodat men moeilijk kan stellen dat de beslissing dd. 22/11/2022 redelijk verantwoord is.

Dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en de beslissing dan dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de beslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen. Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast;

Dat in casu men kan stellen dat verwerende partij geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd. De beslissing is immers enkel gestoeld op algemene standaard bewoordingen zonder dat enige informatievergadering is gebeurd vanwege verwerende partij.

Dat er bovendien geen rekening werd gehouden met het gegeven dat indien verzoekster zou moeten terugkeren naar Albanië zij haar rechten m.b.t. vruchtgebruik op de gezinswoning te Herent zou verliezen ingevolge de erfeniskwestie met de erfgenamen van haar overleden partner. De gezinswoning

moeten verlaten om een beslissing af te gaan wachten in Albanië zou betekenen dat zij geen aanspraak meer zou kunnen maken op de ruime gezinswoning te Herent.

Dat door een gebrek aan feitenvergaring, hetgeen men van een zorgvuldig bestuur zou mogen verwachten, de beslissing werd genomen op basis van onvoldoende gegevens zodat men geen zorgvuldige beslissing in concreet o kon nemen aangepast aan het individueel geval.

Dat verwerende partij nochtans de plicht had de bezorgde informatie nader te onderzoeken.

Dat zodoende de beslissingen dd. 22/11/2022 de beginselen van behoorlijk bestuur schenden, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Dat deze beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, zodat zij een grond tot nietigverklaring vormen.

De beslissingen dd. 22/11/2022 dienen dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De Raad merkt op dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing motieven bevatten over het beweerde privé- en gezinsleven van de verzoekende partij.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij daarover als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar kinderen alles achtergelaten zouden hebben in Albanië en dat zij geen enkele band meer hebben met Albanië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 49 jaar in Albanië en haar dochters vijftien jaar en eenentwintig jaar en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”, en “Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Ze wijst er op dat al haar economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn en dat een terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan haar privé/gezinsleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van

herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar meerderjarige dochter. Echter, deze dochter beschikt evenmin over verblijfsrecht en kan er dus voor kiezen om samen met betrokkenen terug te keren naar Albanië zodat de bestaande gezinseenheid behouden kan blijven. Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijken hinderpalen tot het verderzetten van hun gezinsleven in Albanië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar dochters bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

In de tweede bestreden beslissing motiveert de verwerende partij daarover als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen: (...) Het hoger belang van het kind Het hoger belang van haar dochter wordt niet geschaad daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing met verkregen kan worden in het land van herkomst Bovendien volgde haar dochter hier slechts één jaar onderwijs in de onthaalklas Zij kan haar scholing probleemloos verderzetten in het land van herkomst. Het gezins- en familieleven Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gezondheidstoestand Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkenen verhinderen om te reizen."

Uit bovenstaande motieven blijkt vooreerst duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van het beweerd privé- en gezinsleven, en dit in tegenstelling tot wat de verzoekende partij probeert voor te houden in haar tweede middel. Bovendien motiveerde de verwerende partij uitgebreid en op zeer concrete wijze over het beweerd privé- en gezinsleven. De loutere beweringen van de verzoekende partij dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een privé- en gezinsleven en van sterke sociale banden doen aan voormelde motieven van beide bestreden beslissingen niets af. De verzoekende partij weerlegt deze concrete motieven immers niet op enige concrete wijze, maar beperkt zich tot de loutere bewering dat er volgens haar sprake is van een schending van haar privé- en gezinsleven. De verzoekende partij betwist bijvoorbeeld geen enkele van de volgende motieven: *“Betrokkene verbleef immers ruim 49 jaar in Albanië en haar dochters vijftien jaar en eenentwintig jaar en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst”, “De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”, “We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar meerderjarige dochter. Echter, deze dochter beschikt evenmin over verblijfsrecht en kan er dus voor kiezen om samen met betrokkenen terug te keren naar Albanië zodat de bestaande gezinseenheid behouden kan blijven”, en “We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken”.* Deze motieven blijven dan ook overeind, en bovendien komen ze de Raad niet als kennelijk onredelijk voor.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Er moet vervolgens worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. De verzoekende partij toont met haar betoog en bijgebrachte stukken niet aan dat er sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Bovendien hebben staten het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de rechtspraak van het EHRM en toont aldus niet aan dat de beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Tevens hebben de bestreden beslissingen niet tot gevolg dat het gezinsleven van de verzoekende partij onmogelijk zou worden gemaakt, aangezien zij betrekking hebben op alle gezinsleden. Zij dienen als gezin een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt een schending van dit privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. Voor wat betreft de argumentatie van de verzoekende partij over het schoollopen van haar dochter kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Wat betreft de vermeende rechten van vruchtgebruik op de gezinswoning betwist de verzoekende partij bovendien niet dat zij van deze beweerd rechten geen enkel begin van bewijs heeft bijgebracht. Ook dit motief blijft dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en het recht op onderwijs en van artikel 14 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“15. Aangezien verzoekster zich beroept op artikel 28 van het Kinderrechten verdrag en artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat het recht garandeert op onderwijs en de toegang tot een onderwijsinstelling.

Dat verzoekster ingevolge de aangevochten beslissing haar schooljaar zal verliezen.

Iedere beperking van bovengenoemde rechten moet nochtans te voorzien zijn door de betrokkenen en een wettig doel beogen, hetgeen niet het geval is. Hiermee werd geen rekening gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing schendt ontegensprekelijk bovengenoemde rechten op dat vlak.

Dat de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

Dat bovenstaand middel ernstig is.”

2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en aldus niet dienstig kan worden ingeroepen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij uitgebreid gemotiveerd heeft over het schoollopen van de dochter van de verzoekende partij. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het onderwijs kan worden verdergezet in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er een schooljaar verloren zal gaan. Bovendien staat het haar vrij om een verzoek in te dienen bij de verwerende partij teneinde haar jongste dochter toe te laten haar schooljaar af te werken. Zij maakt een schending van het recht op onderwijs dan ook evenmin aannemelijk.

Wat betreft de schending van artikel 14 van het EVRM beperkt de verzoekende partij zich ertoe te verwijzen naar het recht op onderwijs. Aangezien reeds werd gesteld dat zij een schending van het recht op onderwijs geenszins aannemelijk maakt, toont zij in casu evenmin aan dat artikel 14 van het EVRM geschonden zou zijn.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU